

El poder local

written by Alfons Duran Pich | 23 de novembre de 2022

Als soferts ciutadans (la primera accepció dels quals viuen en una ciutat) els tocarà votar pròximament per triar els rectors públics del seu municipi. Aquell dia i els dies previs, amb la fanfàrria de les campanyes electorals, els recordaran que viuen en una democràcia. Alguns ja saben que aquest model de democràcia que es practica a l'Estat espanyol és una democràcia de mínims, una democràcia totalitària que ja [vaig descriure al seu moment](#).

No hi insistiré, perquè les obvietats poden resultar obscenes. Em quedaré ara amb les eleccions municipals i concretament amb les que corresponen a Barcelona.

Ja va descriure fa poc Xavier Roig al digital *Via Empresa* els principals sistemes electorals a l'ús, cosa que va evidenciar les trampes del sistema electoral que aquí es practica. El tema és molt greu, i encara ho és més quan es tracta del poder local, per la seva proximitat als ciutadans.

La primera observació –que no per coneguda hem d'acceptar– és que els partits presenten llistes tancades. Tu no tries. Ells trien per tu. Ells et diuen qui són els més capaços del lloc. Com si tu fossis idiota i no tinguessis criteri propi. I a més ho fan de d'amagatotis, ja que la decisió última la prenen uns subjectes que són a la cúpula, moltes vegades allunyats de la realitat del territori.

A les darreres eleccions –les del cinisme més agut– la representant d'En Comú Podem (senyora Colau), que s'autoqualificava d'esquerres, va aconseguir la vara d'alcalde gràcies al vot d'un tal Valls, un personatge que hi passava (conegut a França per canvis de jaqueta) que s'autodefinia com a antiindependentista i poca cosa més. No cal ser gaire llest per conèixer la seva trajectòria política i personal, i saber

per on trepitjava. Ara, pel que sembla, es dedica a altres menesters.

Després la senyora Colau, per governar amb tranquil·litat, es va repartir el pastís amb el PSOE-PSC, que de fet sempre ha manat a l'Ajuntament de Barcelona, gràcies a tenir controlats els llocs clau del *sottogovern* des de l'origen dels "ajuntaments democràtics". El tàndem Colau-Collboni, bons representants de l'esquerra "caviar", han destrossat la ciutat de Barcelona amb les seves constants "innovacions", fent d'una bella i acollidora ciutat un parc temàtic. Des dels blocs de ciment, als carrils bici en una ciutat costeruda, les "superilles" amb la destrossa del paviment, les restriccions per a la circulació de vehicles, el tramvia del Besòs (que ningú no demanava) i un llarg etcètera d'estupideses. Com que han estat tan ocupats amb tot això, han desaparegut els policies municipals, que ara no passegen pels barris per donar protecció i seguretat als ciutadans, sinó que es desplacen en automòbil, en un gest de modernitat. Això últim ha donat peu que la ciutat sigui ara una "ciutat sense llei", com si estiguéssim a l'Oest llunyà.

El PSOE (els de la "taula del diàleg") ha ordenat al senyor Collboni que es reposicioni i opti a l'alcaldia directament. Esquerra Republicana, potser en una demostració més de sotmetiment a l'autoritat competent, vol tornar a presentar el senyor Maragall, que ja no té edat per a aquestes coses. De fet, no ho ha estat mai, ja que és més un polític del "back office" (com exercia amb el seu germà) que no pas per ocupar un primer lloc.

Els residus de Ciutadans i espècies properes es dispersaran. Com que no tenen ideologia, els importa un rave el projecte de ciutat a desenvolupar. Probablement, veurem cares noves, promogudes per diferents lobbies, que es veuran acompanyades pels candidats del PP i Vox.

Deixo per al final Junts, que amb prou feines té quota de

poder a l'Ajuntament actual. Diuen que és possible que presentin el senyor Trias, pensant que el votaran tots els que estan farts dels mals resultats de la gestió municipal, que, no hem d'oblidar, hi té una gran responsabilitat el senyor Collboni. Crec que s'equivoquen. El senyor Trias, que ho va fer molt bé com a alcalde, hauria de donar suport públic a un candidat més modern i reconegut de la seva tendència política. Després, quan li vingui de gust, podria anar a jugar a la petanca amb el senyor Maragall.

I a parer meu, el candidat de Junts hauria de ser el senyor Argimón o el senyor Giró. Jo no sé si són membres del partit o independents, però tampoc no importa. Són coneguts (notorietat), se'ls reconeix la bona gestió (confiança), tenen una edat raonable per al lloc (edat biològica), compten amb un bon equip de col·laboradors de la seva etapa anterior de govern (cohesió). S'expliquen bé i van al gra.

Reconec que és molt difícil recuperar la ciutat després de tanta destrossa, però si algú ho pot fer són ells. I no us preocupeu de la senyora Colau i dels seus nois i noies, el Sistema els col·locarà de seguida.

Portes giratòries.